

Daniel 9: 2,8,19

Daniels gebed

1 om vervulling (vs 2)

2 in verootmoediging (vs 8)

3 met verwachting (vs 19)

Gemeente,

We zijn na de machtswisseling. Een half jaar na het vorige hoofdstuk. Babel is gevallen. Belsazar gedood en Darius is koning geworden. En in dat jaar bidt Daniel.

Waarom zou hij bidden? Waarom bidden wij? Waarom bid je wel eens? Nou, dat kan zijn omdat je het gewend bent op een bepaalde tijd van de dag. Elke ochtend, elke avond. En dat is prima. Want zonder een vaste gewoonte bidt je al gauw bijna helemaal niet meer. Maar dat is het bij Daniel niet.

Waarom bidt je nog meer wel eens? Nou, als je ergens enorm mee zit. Of 's nachts ligt te piekeren. En je gaat bidden, de nood dringt je. Dat is prima. Niets kun je beter doen dan dat als je ergens mee zit. Bidt. Maar dat is het ook niet bij Daniel.

Daniel bidt hier omdat hij in de Bijbel heeft gelezen. En daar heeft iets bijzonders gelezen. In Jeremia 25 of 29 heeft hij gelezen dat de jaren van de verwoestingen van Jeruzalem 70 jaar zullen zijn. En als we dan beginnen te rekenen bij 609 voor Christus en je telt dan 70 jaar verder dan kom je in 539 voor Christus uit. Nu. Het jaar waarin Daniel nu leeft en zo'n 85 zal zijn. En als hij dat dan leest, die belofte van God, dan gaat hij bidden.

1 om vervulling

Hij leest die belofte van God over Jeruzalem en het volk. En hij weet en ziet de toestand van Jeruzalem en het volk. En die is heel anders, verschrikkelijk. Jeruzalem is een puinhoop. Muren verwoest, huizen verbrand, de tempel een ruïne. En het volk in ballingschap en voor het merendeel daar gesetteld. Best tevreden met het leven in Babel zoals dat daar is ontstaan. Huisje, boompje, beestje. Ja, wel een eind van Kanaän, wel zonder tempeldienst, maar och, er valt best te leven in Babel zonder dat. Wat een gat tussen belofte en werkelijkheid. En daarom bidt Daniel hier.

Dus dat kan ook. Niet de goede gewoonte, niet de opwelling van je hart brengt je tot gebed, maar wat je leest in de Bijbel. Beloften in de Schrift. Waarin de HEERE zegt: "Ik zal....". Nou viel mij op, dat blijkbaar Daniel deze belofte niet kende. Of vergeten was, ergens wat op de bodem van zijn gedachten lag. Maar in elk geval, hij had de afgelopen jaren niet af zitten tellen. Maar nu, nu leest hij het in de boeken. Nou, die zijn er wat. Spurgeon heeft een dagboek vol geschreven erover, dus 365 stuks. Beloften voor ons en onze kinderen. Denk aan de Heilige Doop. Ik zal u tot een God zijn, Vader, Zoon en Heilige Geest. Verzorgen tot Mijn eer, wassen in Mijn bloed en rechtvaardig voor God stellen, toeëigenen al wat we in Christus hebben, ook de dagelijkse vernieuwing van ons leven. Beloften voor de Kerk, de gelovigen. Dat zij zijn het licht der wereld, een stad op een berg. Gods getuigen in de wereld. Dat God Zijn kerk zal leren, zal onderwijzen. Zal doen groeien en toenemen. Beloften voor Israel. Dat hun aanneming zal zijn het leven der wereld. Beloften van een dag waarop de satan verpletterd is, de aarde vol van kennis des Heeren, zonder nacht, met God alles en in allen. De wederkomst dus. Je zou ze al Bijbellezend is op kunnen schrijven en een beetje rubriceren. Voor verbondskinderen, voor gelovigen, voor Israel, voor de wederkomst. En elke belofte nodigt tot gebed. Elke belofte is een koord uit de hemel om aan te grijpen.

Want wat kan er een gat zitten tussen belofte en werkelijkheid. De werkelijkheid van je leven en van je nageslacht. Is die vol van vervulling van wat God belooft heeft in de doop? Tot Zijn eer, rechtvaardig voor God, vernieuwd leven, zonder verschrikken Zijn rechterstoel tegemoet? En in het leven van ons nageslacht, de volgende generatie? Soms zijn er alleen nog wat ruïnes over: er is nog even stilte voor en na het eten en op zondag maaien ze het gras niet, maar verder.... Onze gemeente kent 800 gedoopten. Achthonderd. Bijna de helft komt nooit meer naar de kerk zelfs.

En de beloften voor de Kerk. De kerk in Nederland. Verdeeld. Kerken die gesloten worden. Kerken die niet met één mond spreken. Die de grondwaarheden van de Bijbel ontkennen. Kerken die vergrijzen, leeglopen.

En de kerk in Israel. Nog geen half procent van de Joden erkent Jezus de Gekruisigde als Messias. Dat lijkt niet op een algehele aanneming tot leven der wereld.

En de beloften van de overwinning op de duivel, de aarde vol van kennis des Heeren: het lijkt er niet op. Wat een gat tussen belofte en werkelijkheid.

Middenin deze werkelijkheid gelden Gods beloften. En die zijn kostbaar! Die beloften zijn geen kiezelsteentjes maar parels. Er zijn er zoveel als kiezelsteentjes, maar ze zijn kostbaar als parels. Want elke belofte is opgedolven. Is opgehaald vanaf de bodem van de oceaan van Gods toorn en onze vervloeking. Door de Heere Jezus. In Zijn lijden en nederdaling ter hel. Toen Hij Zijn leven en Zijn bloed gaf en gehoorzaamheid volbracht. Toen en zo heeft Hij de beloften verworven. Opgedolven vanaf de bodem van de oceaan van Gods toorn en onze vervloeking. Kostbaar als parels. En God reikt ze ons aan. God legt ze in onze schoot. En dan.....ongebruikt laten liggen? Achteloos van je afschudden?

Of.....of aangrijpen in gebed. Zoals Daniel doet. Wonderlijk eigenlijk, als je daar op let. Daniel leest die beloften van God. In 539 voor Christus zal de verwoesting van Jeruzalem ten einde zijn. En Daniel zegt niet: nou, dat is goed bericht, dat is mooi om te weten. Als God iets belooft zal het ook vast wel gebeuren dus ik zet alvast wat spullen klaar voor als het zover is. Nee, hij bidt. De belofte maakt hem biddend. De belofte is geen rustgrond, maar pleitgrond. Omdat....omdat.....hij er zo naar verlangt. Zo verlangt als een kind, een jong kind nog dat aan het spelen is. En moeder zegt: over twee minuten komt papa thuis. Nou, da's leuk om te weten, dan zal hij wel komen en dan zie ik hem wel. Nee, ze loopt naar het raam, naar de deur, naar de straat als dat mag, komt papa al? Dat is bidden: op de uitkijk staan, biddend, smekend omdat Hij het heeft beloofd. En zo vervult God Zijn beloften! Zo.

En het plafond van ons gebed hoeft niet te zijn wat wij nog voor mogelijk houden, maar wat God beloofd heeft. Zou het niet iets zijn om daar elke zaterdagavond tijd voor te nemen? En zondagmorgen? En daar een gezin in voor te gaan?

Is dat het wat Gods beloften met ons doen? Voor ons, onze kinderen, de gemeente, de kerk, Israel, de wederkomst? Biddend op de uitkijk staan. Zo vervult God Zijn beloften. Zo, en anders niet, niet aan ons in elk geval. En gaan we met belofte en al verloren.

2 in verootmoediging

Hoe bidt Daniel dan? Nou, de grondtoon die naar voren komt is er duidelijk uit te halen: verootmoediging. De verzen 4 tot en met 14 zijn schuldbelijdenis. Beloften brengen niet tot vanzelfsprekendheid, maar tot schuldbelijdenis. En de vervulling van de beloften vervangt het schuldbesef niet, maar verdiept het.

Daniel is er zomaar niet klaar mee. Je hebt een soort godsdienst die daar al gauw klaar mee is. Schuldbelijdenis moet maar niet te lang duren. Misschien bent u daar wel gauw mee klaar. Niet te lang bij stil

blijven staan, gauw over naar de genade en de dankbaarheid. Even één lied van verootmoediging om mee te beginnen en daarna over naar de lofprijzing. Nou, zo doet Daniel niet. Dus moeten wij ook niet willen doen. Want God is onze Schepper en onze Rechter. En een rechter zoekt een misdaad uit tot op de bodem. Hij benoemt de zonde in 6,7 verschillende bewoordingen. Wij hebben gezondigd. Het doel gemist. Gods eer niet gediend. Ons levensdoel niet gehaald. Als een appelboom die geen appel voortbrengt. Gezondigd. We hebben onrecht gedaan. Overtreden, we wisten wel beter, maar wilden het niet. We hebben goddeloos gehandeld: god-loos. Alsof God niet bestond. Krenkend is dat: doen alsof iemand, je vrouw, je kind, je vader, niet bestaat en dan God, je Schepper, nog wel nota bene. We hebben gerebelleerd, in opstand gekomen. Het juk af willen werpen, de orde om willen keren. Niet ik moet naar God, maar God moet naar mij luisteren. Wij hebben niet gehoord. Fraai is dat, niet luisteren als je geroepen wordt, door God nog wel, maar Zijn stem overtreden. Tegen waarschuwing en verbod in. En toen ging het mis, toen kwam de ballingschap, toen liet God voelen en merken dat het verkeerd was, en toen smeekten we Hem niet. Toen gingen we nog door. Toen liet God merken dat het verkeerd zit, we voelden dat het mis is, dat we van Hem afgingen, soms door tegenslagen, soms door ons geweten en een preek, maar toen smeekten we nog niet, we leefden nog door. Al 5 jaar, al 10 jaar, al 40 jaar, al 70 jaar.

Gemeente, God maakt ons eerlijk. En de zonde wordt doorlicht. Nee, het is geen kleinigheid. Het is een gruwelijk monster de zonde. Met zoveel venijnige uitsteeksels tegen God. Het is geen wonder dat God iets laat merken van Zijn ongenoegen. Het is geen wonder dat Hij ons tegenkomt en klemzet. Het is eerder een wonder dat we er nog zijn, dat hij ons nog duldt en laat in het leven, in het heden der genade. Ons nog tijd geeft en niet wegdoet voor Zijn Aangezicht. De grondtoon van verootmoediging. Ontdekt en ontleed voor God.

En het tweede dat opvalt is: Daniel belijdt inclusief. Wij hebben. Hij sluit er zichzelf bij in. Dat is wonderlijk zou je zeggen. Want Daniel is toch al die 70 jaar trouw op zijn post gebleven. Hij had toch kunnen zeggen; zij, zij hebben, zij deden, zij zondigden. En toch: wij, wij. Hoe kan dat? Omdat hij zichzelf kent. En weet: ik ben van binnen niet beter. Wat zij doen, leeft ook in mijn hart. In wat anderen doen zie ik wat ik had kunnen doen, en waar God mij voor bewaard heeft, maar ik ben niet beter. Als je in een ziekenhuis komt voor onderzoek kun je soms meekijken op een scherm naar wat er bij je van binnen te zien is. Als ik de wereld zie, is het net of ik meekijk op een scherm waarop een kijkonderzoek wordt gedaan van mijn hart.

En dan ook nog: toen ik zag alles wat er gaande was, toen hebben wij niet gesmeekt belijdt Daniel. Daniel is nu 70 jaar in Babel en nu, nu gaat hij zo bidden. Nu pas. Na 69 jaar. Daniel voelt zijn tekort aan gebed. Zijn gebrek aan voorbede doen. Want zeg nou zelf: komt u daar niet in tekort? In bidden voor je eigen bekering, die van je nageslacht, bidden voor de gemeente, en de kerk, voor Israel en om de wederkomst. Laten we eerlijk zijn: we bidden wel, maar meer voor ons examen dan voor bekering. Vuriger voor ons werk en bedrijf, dan voor de gemeente. Intensier voor onze griepaanval dan voor Israel. Vaker voor onze opleiding dan voor de kerk in Nederland, inniger voor de komst van economische opleving dan om de komst van Christus. Terwijl wij juist zoveel beter weten. Maar wij hebben niet gesmeekt. Onze roeping als voorbidder verzaakt.

Schuldbelijdenis van een kind van God, een knecht van God, juist van een kind en knecht van God. Ook van ons? Daniel die vast om zijn berouw en verslagenheid aan te geven en te verdiepen. Zo lief heft hij het volk, zo bewogen is hij met het volk. Daniel deelt in de schuld van het volk. Wij ook? Daniel deelt in die schuld, maar kan hem niet overnemen. Jezus deelde niet in de schuld van het volk, maar nam hem wel over. Het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt. Wegdraagt. Overneemt. Wat een liefde, wat een één zijn met ons.

Daarom: Bij ons is de beschaamdheid der aangezicht. Diep woord: beschaamdheid, je schamen. Hoe heb ik toch zo kunnen doen? Zo biddeloos kunnen zijn? Je schaamt je, bij ons is de beschaamdheid, maar bij U is de barmhartigheid. Bij U, Heere is vergeving altijd geweest. Bij U Heere. Dat geeft een gevoel van een deur die dicht is, en de klink zit aan de andere kant, waar jij niet bij kunt. Je voelt je onmacht en machteloosheid en rechteloosheid. Maar je roept, en smeekt dat het van de andere kant komt! Bij U HEERE!

Is dat dan een bidden in het onzekere? Een bidden op hoop van zegen, je weet maar nooit, misschien wel, maar misschien ook niet. En als het een tijdje duurt dan is dat misschien een teken dat het dus niet en nooit gebeurt? Nee, nee. Want we horen dat Daniel bidt met verwachting, met vaste hoop. Want hij bidt: Want Uw stad en Uw volk zijn naar Uw Naam genoemd. Doe het om Uws Zelfs wil.

3 met verwachting

Dat komt vaker voor. Dat de HEERE wordt aangesproken op Zijn Naam. Denk aan Mozes bij de Sinai. Als het volk het gouden kalf heeft gemaakt. En God zegt dat Hij heel het volk verdelgen zal en uit Mozes een nieuw, ander volk zal doen opkomen. En dan zegt Mozes: maar HEERE, wat zult Gij dan Uw grote Naam doen? Dan zullen de heidenen zeggen:

die God kon Zijn volk niet in Kanaan krijgen, die God kon Zijn volk niet brengen waar Hij wilde, HEERE, Uw Naam is in het geding. En de HEERE deed het niet. Dat is de pleitgrond als God Zijn Naam ergens aan verbonden en gegeven heeft.

Vergelijk het maar heel eenvoudig als je een tuin voor je huis hebt. En die tuin ziet er niet uit. Onkruid, metershoog gras, allerlei afval ligt erin. Dan denk je op den duur toch: de mensen zullen wel denken: die man weet ook niet hoe hij een tuin bij moet houden. Want ja, ze zien wel: die tuin hoort bij mij. Het is een aanfluiting zoals het erbij ligt. En dan voel je iets van: dat wil ik me niet laten gebeuren. Ik zal daar toch eens wat aan doen een mooi tuintje van maken zodat de mensen zeggen: nou, dat ziet er keurig uit, die kan er wat van. Want dit is mijn eer te na.

Elk beeld gaat mank, maar toch: de gedoopten, de gemeente, de kerk, Israel is naar Gods Naam genoemd. Is als het ware de tuin van God. Verbonden met Zijn Naam en eer. En als u nou niks overhoudt hé om op te pleiten, om op te hopen. Niks van je eigen leven, geen enkel streepje voor, alleen maar aanklachten tegen. Niks bij je kinderen, hun levenswijze roept alleen oordeel over zich af en niks in de gemeente en de kerk en Israel. Helemaal niks. Als ik naar mezelf kijk, naar mijn kinderen, Heere, ik kan niks aanvoeren waarom U het zou behoren te doen. Alleen dit: ze zijn naar Uw Naam genoemd. Uw Naam en eer is ermee verbonden. Wat zou het tot eer van Uw Naam zijn als ik U leer kennen en tot bekering kom. Wat zou het tot eer van Uw Naam zijn als heel mijn nageslacht U dient en vreest. Wat zal het tot eer van Uw Naam zijn als de gemeente uitbreidt en groeit, als Uw Kerk herleeft en opleeft. Als land en volk zich keren tot U in een opwekking, als Uw volk Israel zich tot U keren zal, wat zal het tot Uw eer zijn als U komt op de wolken en een nieuwe hemel en nieuwe aarde schept. Om Uws Zelfs wil.

U hebt een grond om op te staan! Je hebt hoop om te bidden. We zijn naar Uw Naam genoemd en het zal toch tot Uw eer zijn Heere. Bidt toch, bid tóch. En laat deze grond nooit afnemen. Laat de beloften u nooit afnemen. Bunyan schrijft ergens dat hij gevochten heeft. Met de duivel. Waarom? Om een belofte. Die tot Mij komt zal Ik (belofte!) geenszins uitwerpen. En ik had die belofte aangegrepen. Maar de duivel trok aan de andere kant van die belofte om hem me afhandig te maken. Je mag niet, je verdient niet, je hoort niet. En zo vochten de duivel en ik om die belofte. En hoe win je dat gevecht? Als je je beroept op Zijn Naam en Zijn eer! Dan moet de duivel loslaten.

Hoort u Daniel bidden? O HEERE, hoor, o HEERE, vergeef, o HEERE doe het, o HEERE vertraag niet, o HEERE merk op. Zo dringt hij aan. Hij kan niet wachten. U hebt het toch beloofd! Hij kan niet wachten en verlang er zo naar. Aandrang. Wat erg als die ontbreekt. Omdat we zo

makkelijk wachten kunnen. In een heleboel opzichten wachten we niet graag. Als we iets willen kopen. Als we iemand willen spreken. Als we solliciteren. Als we ergens aan mee willen doen. Al dat wachten ze moesten eens wat opschieten, wat vaart maken. En geestelijk kunnen we soms zo makkelijk wachten. Och, dan komt het morgen wel, of overmorgen, of volgende maand, of volgend jaar mijn bekering. En de bekering van mijn kinderen en de opwekking in gemeente en kerk. Vandaar dat er geen bloei is en geen herleving. Omdat ons gebed zo flauw is, zo lauw, zo makkelijk.

En als God wacht? Dan oefent Hij. Oefent Hij in beleving van onze machteloosheid en rechteloosheid. Om ons gebed te vuriger te maken. Heere, wij kunnen het niet, maar U, U alleen wel. Als Hij laat wachten doet Hij dat om ons vuriger te eren bidden en smeken. Opdat de dank later des te groter en zuiverder zal zijn voor Hem. En de verhoring misschien pas na onze dood zal plaatsvinden. Zoals Hizkia de bekering van zijn zoon Manasse niet meer meegemaakt. Zoals vele bidders om een opwekking en zendelingen gestorven zijn voordat hun gebed en werk vrucht ging dragen.

Gods beloften: koorden uit de hemel, parels uit Christus' handen, zwaarden van de Geest. Hoe zullen wij ontvlieden indien wij op zo grote zaligheid geen acht geven???

Maar ja, als het nu daar van afhangt. Van de vurigheid van mijn gebed. Van de intensiteit van mijn pleiten op Gods beloften. Dan ziet er het slecht uit, dan word ik er moedeloos van. Weet u, zie dan op die grote Voorbidder. Die altijd leeft om te bidden. De Heere Jezus aan Gods rechterhand. Die bidt om de vervulling van al Gods beloften. Om het moment dat Hij terug mag keren. Dat al Gods beloften aan Sion worden vervuld. Dat Zijn Kerk bij Hem zal zijn en bloeien zal. Dat Zijn Kerk en volle zal genieten de volkomen vervulling van al de beloften Gods. Met alles wat daaraan vooraf zal gaan. Geef je gebed in Zijn handen. Heere Jezus, neemt U het mee, en zuivert U het, reinigt U het, vervolmaakt U het.

Amen